

מ"ת 20104/12/14 - מדינת ישראל נגד מחמד אבו רקייק

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 20104-12-14

בפני: כב' השופט אריאל ואגו

המבקשת:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אסף בר יוסף

נגד

המשיב:

מחמד אבו רקייק ע"י ב"כ עו"ד ורניצקי

החלטה

במסגרת בקשה זו עתרה המדינה למעצר המשיב עד תום ההליכים.

מנימוקים שפורטו בהחלטה קודמת, מיום 21.12.14, הוחלט, שיש מקום לבחון חלופה למעצר לאחר קבלת תסקיר שירות המבחן. בדיון הנדחה, זה של יום 11.1.15, טענו הצדדים לאחר שהונח בפניו תסקיר, שבשורה התחתונה אינו ממליץ על שחרור המשיב לחלופה. הגם כך, ביקש ב"כ המשיב להורות על שחרור מרשו, בעוד המבקשת, מטבע הדברים, עומדת על בקשתה למעצר, מה גם שהתסקיר שהתקבל אינו ממליץ אחרת.

כפי שפורט, בתמצית, בהחלטה הקודמת, וארחיב בכך מעט להלן, מפן המעשה נשוא כתב האישום ונסיבותיו הספציפיות, והמסוכנות העולה מכך, ומפן איתנות הראיות לכאורה לביסוס האישום, ניתן היה בתיק זה לשקול הסתפקות בחלופה למעצר ממש. אולם - מפן העושה, המשיב, רקעו והמסוכנות ה"אישית" שלו, הנתונים בהחלט מכבידים. זוהי הדילמה נשוא ההחלטה כעת.

אין מחלוקת על קיום עילות מעצר, כמפורט בבקשה, ככל שתשתית הראיות הלכאורית מספקת להוכחת האישומים.

כתב האישום, שהוגש כנגד המשיב, מייחס לו עבירה של עסקה אחרת בסם, עבירת שוד, ושידול להדחה בחקירה.

האישום הראשון - עניינו העסקה האחרת ועבירת השוד. נאמר בכתב האישום, כי, בין המשיב למתלוננת הכרות ארוכה, לאחר שהיא נהגה לרכוש סמים לשימושה מהמשיב (יוטעם - המשיב אינו מואשם בעסקאות סמים מהעבר). בשלב מסוים היא הפסיקה להשתמש בסמים, וניתקה הקשר עם המשיב. הוא המשיך להתקשר אל המתלוננת פעמים רבות, לשכנעה לרכוש ממנו סמים, הגם שידע שהיא מנסה להיגמל. ביום 30.11.14, הוא התקשר אליה והציע לה לקנות סמים מסוג חדש, והיא הסכימה בתחילה, ואמרה שמעוניינת לרכוש סם בשווי 400 ₪, אך התחרטה והתקשרה למשיב

וחזרה בה מההסכמה. הוא כעס על המתלוננת והתקשר אליה שוב ושוב, אך היא לא ענתה. על פי כתב האישום, בשלב זה, החליט המשיב לגנוב מהמתלוננת את מכשיר הטלפון הנייד שלה, אפילו אם תתנגד לכך. בו ביום, בסביבות 16.30, כאשר המתלוננת חזרה מעבודתה לבניין מגוריה, הוא המתין לה בכניסה האחורית, ניגש אליה, דחף והצמידה לקיר, וכן סטר לה ואז חטף מידה את המכשיר הנייד וברח מהמקום ברכב. המתלוננת התקשרה אל המשיב, לטלפון הנייד שלו ולזה שלה, שהיה בידיו, והפצירה בו להחזיר לה את המכשיר, ומשלא צלחה בכך, למחרת היום התלוננה במשטרה.

על סמך עובדות אלה הואשם המשיב בעבירות עסקה אחרת בסם, ובשוד.

האישום בדבר שידול להדחה בחקירה, מפורט באישום השני שבכתב האישום, ועניינו באירוע שהתרחש כאשר המשיב הובא להארכת מעצר בבימ"ש השלום ביום 4.12.14. אחיו הקטין נכח בדיון והמשיב עדכן אותו על מה הוא עצור, וביקש מאח שיתקשר למתלוננת ויציע לה כסף על מנת שהיא תבטל את התלונה. הקטין השיג, מתוך המכשיר שנלקח מהמתלוננת, את המספר של בן זוגה, והתקשר אליו כדי להציע את ה"עסקה" דן, כדי להביא לביטול התלונה ולסירוב המתלוננת לערוך עימות עם המשיב במשטרה. בעקבות פנייה זו של הקטין, תפסה המשטרה את הטלפון הנייד של המתלוננת. כאמור - בשל כך הואשם המשיב בשידול להדחה בחקירה.

כנדמה, אין מחלוקת ממשית על קיום ראיות לכאורה בהקשר עבירת השידול להדחה בחקירה. חומר הראיות מצביע על ניהול "פרוייקט" של ממש, מצד בני משפחת המשיב, ולבקשתו, שבגדרו נוצר קשר עם המתלוננת ובן זוגה, ע"מ להחזיר המכשיר שנלקח כנגד "השקטת" הפרשה. אותו "פרוייקט" אינו אלא מיזם נחוש לשיבוש החקירה וההליך המשפטי.

הבעייתיות מצויה בתשתית הראיות ביחס לאישום הראשון.

הראייה לכאורה המרכזית בתיק, היא עדותה של המתלוננת.

באמרה הראשונה, מיום 1.12.14, היא סיפרה גרסה שונה מזו הסופית, ולפי גרסה זו נותק הקשר בינה לבין המשיב כמה חודשים טרם האירוע. לדבריה, לאחר שחדלה לרכוש סמים מהמשיב, הוא המשיך לטלפן ולנסות לשכנעה לקנות ממנו. לפיכך, היא מציגה את אירוע שוד הטלפון הסלולארי כמשהו שהתרחש לאחר נתק ארוך. לדבריה, לאחר שנלקח המכשיר, היא הצליחה לשוחח עם המשיב, ולתהות מדוע גזל ממנה את הטלפון, והוא הרגיעה שיהיה בבאר שבע עוד מעט, ויחזיר לה אותו. כשנשאלה מדוע לא התלוננה מיד, הבהירה, שפחדה להתעסק עם המשטרה וכן שהמשיב יתנכל לה אם יעצר וישתחרר. לשאלה אם היתה בעבר בת זוגו של המשיב, היא ענתה בשלילה, ושהקשר היחיד היה קניית סמים. באמרה נוספת, מאוחר יותר באותו יום, סיפרה המתלוננת שפגשה את המשיב בעבר יותר מ-50 פעמים וכי היא יכולה לזהותו בוודאות. היא זיהתה את המשיב בתמונה שהוצגה לה.

המשיב נעצר, ונחקר ביום 4.12.14. הוא טען שהיכרותו עם המתלוננת שונה מכפי שתיארה היא, וכי הם היו מעשנים ביחד "נייס גיא" ושותים יחדיו, אך לדבריו הכיר אותה פחות מחודש ונפגש איתה רק פעמיים. לאחר מכן, התבטא באופן שניתן להבין שההיכרות עמוקה יותר וממושכת יותר. הוא טען שהמתלוננת התקשרה אליו ואיימה עליו, ו"ליכלכה" עליו מסיבה לא ברורה. הוא סיפר שהם נפגשו לאחרונה לא לפני חודשים, כגרסתה, אלא ימים ספורים טרם מעצרו, וכי

הרקע לנטילת מכשיר הסלולר שונה לחלוטין. המתלוננת עצמה נתנה אותו למישהו כערובה להלוואה של 200 ₪. היא ביקשה שיתווך בין צד ג' לבינה להשבת המכשיר כנגד החזר החוב. הוא מאשר מפגש עם המתלוננת מתחת לבניין מגוריה, במועד הרלוונטי, אך טוען שליווה אותה לביתה לאחר שתייה משותפת, ואז הגיע החבר שלה הביתה, והיא ביקשה שיסע מהמקום וכך עשה. הוא הכחיש שנטל את המכשיר מידיה ושהוא מחזיק בו. עוד הכחיש המשיב בחקירתו שמכר סמים למתלוננת. הוא שב ודרש להתעמת איתה.

בחקירתו האחרונה שמר המשיב על זכות השתיקה. הוא עומת עם סתירות ופירויות באמרותיו הקודמות, ביחס למעשיו ותנועותיו ביום האירוע, ועם מופרכות גרסתו המכחישה את מעורבותו הישירה בנטילת מכשיר הסלולר מהמתלוננת, לא כל שכן, תוך שימוש באלימות.

בעקבות חקירת המשיב, ביום 4.12.14, נחקרה שוב המתלוננת ונגבתה ממנה אמרה נוספת. היא אמרה הפעם, שנהגה לרכוש מהמשיב קוקאין עד לפני כשנה, וביצעה יותר מ-30 רכישות. הכחישה שנהגה לעשן איתו יחדיו. לדבריה, חדלה להשתמש מזה כשנה והיא מקבלת תחליף סם. היא סיפרה שמכירה את המשיב מזה כשנתיים, וגרסתו על היכרות של חודש בלבד היא שקרית. עוד טענה, שפרט למסרונים ששלחה לו בסמוך לאחר לקיחת הטלפון שלה, במגמה להשיבו, לא היתה תקשורת יזומה בינה לבינו למן התקופה שבמהלכה רכשה ממנו סמים. בנקודה זו ראוי לציין, שהסנגור הפנה למחקרי התקשורת שלפיהם אין אמת בגרסה זו וכי במשך שלושה חודשים התקשרה היא למשיב 196 פעמים. המתלוננת אכן עומתה עם נקודה זו באמרה שנגבתה ממנה ביום 7.12.14. היא אישרה שלא דיברה אמת, וכי אכן יצרה קשר עם המשיב לאורך החודשים שחלפו, בניגוד לגרסתה הראשונית, וכי היה זה על רקע רצון בלתי נשלט להוסיף ולצרוך סמים. לדבריה, חששה לחשוף את הדבר ולכן נתנה גרסה לא נכונה למשטרה. היא פחדה שבתה תילקח ממנה על ידי הרשויות. כעת סיפרה, שהיא נקייה מסם אך פחות מחודשיים. עם זאת, שבה והכחישה כל קשר אחר עם המשיב, זולת ההתקשרויות לצורך רכישת סם. היא התקשתה להסביר כיצד ביום התקיפה עצמו קיימים ניסיונות התקשרות אליו היזומים על ידה. אין לה הסבר מדוע החליט המשיב להמתין לה ליד הבית ולחטוף את המכשיר שלה. היא משערת שבשל כך שהיה לה בעבר חוב בגין רכישת סם, והשתתה בהחזרתו, כעס עליה המשיב ורצה לנקום בה.

המתלוננת הכחישה את הסיפור בדבר הלוואה כביכול של 200 ₪ מצד ג' כלשהו שקיבל כבטוחה לחוב את מכשיר הטלפון שלה. היא הצביעה על המקום המדויק שבו לדבריה אירעה תקיפתה בידי המשיב וחטיפת הטלפון.

בעימות שנערך בין המתלוננת למשיב, שבה והטיחה המתלוננת במשיב שגזל ממנה את הטלפון, ודחף אותה, והעלתה את ההשערה שהיה זה משום שהשתתה בעבר בפירעון חוב כספי כלפיו. בשלב מסוים כאשר ניתנת הזדמנות למתלוננת להוסיף כרצונה, היא אומרת "סה"כ אין לי שום דבר נגד הבחור הזה, המערכת יחסים שלי היתה מרצון שלי, אף אחד לא חייב אותי לקנות ממנו סמים ולא להתקשר אליו ולהיות איתו בקשר, לא היה לי איתו שום בעיות עד שהיה את האירוע הזה שהיה בינינו שכאב לי מאוד הקטע של הטלפון שהוא לקח לי ככה בצורה כזו, ותכלס אתה יודע לה היה שום סיבה להצדיק את ההתנהגות הזו, אבל החוב שהיה אני סגרת איתך ולא ברחתי לשום מקום".

עם זאת, עמדה על כך המתלוננת שרכשה מהמשיב למעלה מ-50 פעם "קריסטל" בשנתיים שחלפו, חרף הכחשתו את

הדבר.

לאחר העימות, בו בערב, של יום 4.12.14, נחקרה שוב המתלוננת וסיפרה, לראשונה, שביום האירוע יצר איתה המשיב קשר טלפוני וסיפר לה ש"יש סחורה חדשה ושכדאי לי וזה משהו אחר ושאני יהיה מבסוטי".

היא המשיכה ותיארה את המו"מ שבמהלכו ניאותה לרכוש את החומר החדש הזה ב-400 ₪ אולם התחרטה וביטלה את העסקה וכעת היא סבורה שעל כך יצא עליה קצפו של המשיב ולכן גזל ממנה את הטלפון. היא מסכימה ששיקרה קודם ושהסתירה את דבר אותה עסקה שנרקמה ושהיתה הסיבה האמיתית לשוד הנטען.

חשוב לציין, שבפועל נתפס מכשיר הטלפון בידי אחיו של המשיב, ושהראיות לכאורה בדבר עצם נטילתו על ידי המשיב ממנה ולא כפי גרסתו, ששימש רק כמתווך בין המתלוננת לצד ג' שהלווה לה כסף, איתנות מספיק כדי לקבוע שהוא אכן, מטעם זה או אחר, לקח ממנה את המכשיר.

העולה מהמקובץ, במישור קיום הראיות לכאורה וטיבן, ניתן לסיכום, בכך, שאירוע נטילת המכשיר הסולרי מידי המתלוננת מוכח די הצורך לשלב זה. נסיבות ה"נטילה" אינן ברורות, עם זאת. האם מדובר בעבירת שוד, שמא בעבירה פחות חמורה, אינו נהיר. רב הנסתר על הגלוי בהקשר יחסי המשיב והמתלוננת. עדות המתלוננת אינה קוהרנטית והיא עצמה מודה ששיקרה, ויותר מפעם, בעת מתן אמריתה. גרסותיה מרובות ומשתנות מעת לעת. הקשר בין השניים - רבדין, הם בסבירות גבוהה, הם רבים ומורכבים ממה שנגלה ממבט ראשון. ברי, עם זאת, כבר עתה, וטרם ליבון הדברים לאשורם, במסגרת ההליך העיקרי, שאין מדובר ב"שוד קלאסי" של מכשיר סלולר מעובר אורח, כפי הנפוץ, למרבה הצער, במחוזותינו. מצטיירת תמונה של תקרית, שריקעה בהיכרות הקודמת ובקשרים בין השניים, שטיבם ופרטיהם מעורפלים למדי, וכנראה נטועים, בין בצריכה משותפת של חומרים אסורים, או אלוהול, ובין בכך שהמשיב סיפק בעצמו סמים למתלוננת. נראה לי, עם זאת, שאין מדובר במעשה המצוי, מכלל היבטיו, במדרג גבוה של חומרה.

עסקת הסם המיוחסת למשיב באישום הראשון, אינה שגרתית, ובוודאי אין היא בגדר "עסקה" כלל לפי פשוטו של המונח. היה שיח בין השניים, לכאורה, שבגדרו הוצעה למתלוננת "סחורה חדשה", חומר כלשהו, כנראה סם מסוכן, שטיבו אינו ידוע, ושכמובן לא נתפס בפועל, ושהמתלוננת ניאותה לרכשו כנגד סכום של 400 ₪, ומייד אח"כ התחרטה וביטלה את הסכמתה לרכישת אותו חומר עלום. אף האישום בגין "עסקה אחרת בסם", לצורך דיונו הנוכחי, אינו בדרגת חומרה וסיכון לציבור ברף גבוה.

כאמור, לעניין אישום השידול להדחה בחקירה- יש ראיות לכאורה טובות, וברי, שלכך יש השלכות ביחס לשיקולי ההכרעה בבקשת המעצר הנוכחית. עם זאת- במקרים רבים, נטרול החשש שמא נאשם ינסה לשבש ההליך ולהשפיע על עדים, למשל, אינו מצריך מעצר ממש, ופעמים הרבה ניתן להסתפק, במישור זה, בתנאים מגבילים ובחלופות למעצר.

הנה כי כן, מפן חומרת ומסוכנות העבירות הנטענות, הסיכון לציבור מהישנותן הפוטנציאלית, ומפן עוצמת הראיות לכאורה ומוצקותן, כמו גם בראיה של הצורך להבטיח תקינות ההליך המשפטי ומניעת שיבושו, המקרה הנדון מתאים, עקרונית, לבחינה מושכלת של חלופה למעצר, ולשקילת התכנות שחרור המשיב להמשך ההליך.

ברם, ריקעו והתנהלותו של המשיב הספציפי, אינם מקלים עם מי שתר אחרי חלופה נאותה שתסכון להבטיח תנאי השחרור ותכליות חלופת המעצר.

המשיב, בן 25, תושב תל שבע, נשוי ואשתו בהריון. יש לו עבר פלילי לא מבוטל, הכולל הרשעות בעבירות רכוש, רכב, הפרת הוראה חוקית, נשק, עבירות נגד שוטרים, שוד מזוין והחזקת סכין. המשיב ריצה לאחרונה עונש מאסר בפועל, ולא הראשון בחייו, ושחרר זה לא מכבר. תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה של 8 חודשים, בר הפעלה בגין עבירת רכוש, כמו זו שלפנינו, וזה הוטל עליו בת"פ 22029-07-12 של בימ"ש שלום רחובות (מספר התיק בבקשת המעצר הנוכחית שגוי, והיה צורך במאמץ לאתר המספר הנכון, ראוי שפמ"ד יקפיד להבא).

אם לא די בכך, שעונש המאסר המותנה, הדי ממושך, לא הרתיע המשיב מליטול שלא כדין מהמתלוננת את מכשיר הסלולר שלה (בין שמדובר בשוד של ממש, ובין שבתיק העיקרי יתברר שמדובר בגניבה או בנטילה אחרת מחזקתה שאינה כדין), באופן שיכול להפעיל את התנאי, הרי, העבירות לכאורה נעברו בעוד תלוי ועומד נגד המשיב תיק פלילי חמור שעניינו תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, הפרעה לשוטר ואיומים. במסגרת אותו תיק, התבקש לעוצרו עד תום ההליכים, אך הוא שוחרר בתנאים ואף זכה להקלה ולהיתר ליציאה לעבודה ושהייה מחוץ לבית ללא פיקוח. הגם, שכעת, ככל הנראה, אין במעשי המשיב משום הפרה פורמאלית של תנאי השחרור שם, ברי, שהוא ניצל לרעה את האמון שניתן בו כאשר נמנע ביהמ"ש מלעוצרו עד תום ההליכים באותו תיק התלוי ועומד (תיק המעצר שם הוא מ"ת 1027-14).

תסקיר שירות המבחן אינו אופטימי, ואינו ממליץ על שחרור המשיב כעת. לאורך שנים השתמש המשיב לרעה באלכוהול (הוא הכחיש שימוש בסמים), ואף הופנה לקהילה טיפולית, אלא שהתהליך נקטע כאשר נדון לשנת מאסר, במסגרת גזה"ד שתואר לעיל. הוא הצטייר כאדם מניפולטיבי, מגמתי ולא עקבי, שאינו מפנים את הבעייתיות בהתנהלותו. אין לו גבולות פנימיים מוצקים, יש לו דפוסי התמכרות שאינו יכול להשתחרר מהם, ואינו מורתע מתנאים מגבילים ומהליכים פליליים המתנהלים נגדו. חייו אופיינו בחוסר יציבות תעסוקתית וקושי להימנע מפעילות שולית לאורך זמן. שירות המבחן התרשם מקיומה של רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עבריינית מצדו.

המשיב הציע חלופת מעצר בבית דודו בתל שבע, בפיקוחו ובפיקוח קרוב משפחה נוסף. זוהי חלופה שאמנם אושרה לו בתיק התלוי ועומד, וככל הידוע לא הפר את תנאיה, באופן שעלול להטיל ספק ביכולתם של המפקחים המוצעים, והם אכן אנשים נורמטיביים וראויים, אולם, לדעת שירות המבחן, בשל מאפייני אישיותו של המשיב עצמו, חלופה זו אינה מספקת לצמצום מסוכנותו.

משום כך, שירות המבחן לא המליץ על שחרור המשיב.

כפי שצוין כבר בפתיח, הדילמה בהכרעה כאן היא בהתנגשות בין "המעשה", שמהיבט חומרתו וסיכונו את הציבור, ובהיבט הראיות לכאורה - טיבן ועוצמתן - אינו כזה השולל היתכנות חלופה, לבין "העושה", שמגלה על עצמו שסכנתו נמשכת והולכת, ושההליכים הפליליים אינם מרתיעים ומרסנים אותו.

הצטברות הנסיבות המכבידות הרלוונטיות לשיקולי בקשה זו, מטים הכף להכריע בכיוון של קבלת הבקשה ושליטת היתכנות השחרור לחלופה. כאשר אדם שב ומבצע לכאורה, עבירות, שבגינן תלוי נגדו מאסר מותנה ממושך, זמן קצר אחרי שהשתחרר ממאסר בפועל, וכאשר הוא משוחרר בתנאים מגבילים בתיק אחר שההכרעה בו עדיין מרחפת מעל ראשו, ובנוסף לאלה - הוא אף מהין, בעודו עצור, לשדל אחרים לשבש את החקירה המתנהלת, המסקנה היא, שאותו אדם אינו ראוי לאמון וכי אין הוא מתרשם כלשהו מאימת הדין ומהצורך לכבד החלטות שיפוטיות.

כל חלופת מעצר, גם כזו הנשענת על מפקחים שאין בהם דופי, תחילתה בכך שניתן לתת באותו נאשם אמון מסוים, שהוא מבחינתו יגלה נכונות ורצון לקיים את תנאי שחרורו, וכי אף אם כח רצונו יבגוד בו, הרי, לפחות, יורתע מהמחירים והמשמעויות העלולות לקום מהפרת התנאים הללו. המשיב שלפנינו מגלה על עצמו כי תנאי בסיסי וראשוני זה, של מתן אמון, אפילו מסויג, אינו מתקיים לגביו.

משום כך, ולאור הנימוקים שניתנו לעיל, תוצאת ההתלבטות הינה, שאין מנוס ממעצרו של המשיב, ושחלופת מעצר לא תסכון בעניינו.

על כן הבקשה מתקבלת והמשיב ייעצר עד תום ההליכים בתיק זה.

**ניתנה היום, כ"ט טבת תשע"ה, 20 ינואר 2015, במעמד
הצדדים.**

אריאל ואגו, שופט